

LBRIS

We know
Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

HOLLY JACKSON

*CINE MOARE
ÎN ZORI*

Traducere din limba engleză de
DANA-LIGIA ILIN

LEDA EDGE

UNU

AICI ȘI TOTUȘI NU. ROȘU ȘI NEGRU. O CLIPĂ AICI, ÎN URMĂTOAREA a dispărut. Chipul ei în geam. Dispărând în lumina farurilor care se apropiau, reapărând în bezna de afară. Iar dispărut. Fereastra îl păstra pentru ea. Bine, putea să și-l țină. A revenit; nici fereastra nu-l voia.

Oglindirea lui Red¹ s-a uitat la ea, însă sticla și întunericul n-o arătau chiar bine, înceteșând amănuntele. Principalele trăsături erau acolo: strălucirea prea palidă a pielii și ochii albastru-închis depărtați unul de altul, care nu erau doar ai ei. „Semănați așa de bine!” i se tot spunea, de mai multe ori decât și-ar fi dorit. Acum nu mai voia deloc să audă asta, ba nici măcar să se gândească la asta. Așa că nu s-a mai uitat la chipul ei, al lor, ignorându-le pe amândouă. Însă era mai greu să ignori ceva atunci când te străduiai s-o faci.

Red și-a mutat privirea, uitându-se la mașinile de pe banda de alături, mai jos. Ceva nu era în ordine; mașinile păreau prea mici de sus, de la geamul ei, însă Red nu părea deloc mai mare. A văzut o limuzină albastră care se apropia ca să-i depășească și a ajutat-o din priviri, împingând-o înainte. Așa, amice! În fața

¹ Roșu (n. tr.).

conservei ăsteia de metal, lungă de nouă metri și 45 de centimetri care gonea pe autostradă.

— Red?

Vocea din fața sa i-a întrerupt gândurile. Maddy se uita la ea în lumina slabă dinăuntru, cu pielea încrețită în jurul ochilor căprui cu reflexe aurii.

— Ai uitat că jucăm ceva?

— Nu! a zis Red, însă da, uitase.

Ce jucau oare?

— „Douăzeci de întrebări”, i-a amintit Maddy, citindu-i gândurile.

Păi, se cunoșteau de-o viață; Red nu era decât cu vreo șapte luni mai în vârstă și nu făcuse mare brânză cu asta. Poate că în tot acest timp, mai bine de șaptesprezece ani, Maddy învățase să-i citească gândurile. Red spera că nu. Erau acolo lucruri pe care nu trebuia să le vadă cineva vreodată. Nimeni. Nici măcar Maddy. Mai ales Maddy.

— Da, știi! a zis Red, cu ochii rătăcindu-i spre cealaltă parte a rulotei, spre ușă și canapeaua extensibilă – în acest moment doar canapea – pe care ea și Maddy aveau să doarmă în noaptea asta.

Nu izbutea să-și amintească pe care parte îi plăcea lui Maddy să doarmă. Pentru că ea nu putea să doarmă dacă nu era pe partea stângă și, tocmai când încerca să-i citească gândurile lui Maddy în privința asta, ochii i-au surprins un indicator verde de afară, în noapte, care zbura peste parbriz.

— Pe indicator scrie Rockingham; nu trebuie să ieșim curând de pe drumul ăsta? a întrebat Red, dar nu destul de tare ca să audă vreunul dintre cei aflați în partea din față a rulotei, unde ar fi fost mai de folos.

Oricum, probabil că se înșela, era mai bine să nu zică nimic. Mergeau pe acest drum de o oră, I-73 devenise I-74 și apoi US 220, fără mare vâlvă.

— Red Kenny, concentrează-te!

Maddy a pocnit din degete, cu o umbră de zâmbet, care însă nu-i încrețea fața; nici măcar cel mai larg zâmbet nu făcea asta. Pielea ca smântâna, catifelată și mai luminoasă decât ar fi fost frumos din partea ei, făcea să iasă și mai mult în evidență pistrii de pe fața lui Red când erau alături în fotografii. Literalmente alături; aveau aproape aceeași înălțime, până la cel mai semet fir de păr, însă al lui Red era blond-închis, în vreme ce al lui Maddy era mai degrabă șaten-deschis, o diferență de o nuanță sau două. Red îl purta întotdeauna legat la spate, cu un breton lejer pe care și-l tundea singură cu foarfeca de bucătărie. Al lui Maddy era lăsat liber și îngrijit, cu vârfurile drepte, așa cum ale lui Red nu erau niciodată.

— Eu sunt cea care pune întrebările, tu ești cea cu persoana, locul sau obiectul, a ajutat-o Maddy să-și amintească.

Red a dat din cap încet. Ei bine, chiar dacă și lui Maddy îi plăcea să doarmă pe stânga, cel puțin nu erau în paturile suprapuse.

— Am pus deja câteva întrebări, a zis Maddy.

— Bine!

Red nu-și putea aminti persoana, locul sau obiectul. Dar, zău așa, merseseră toată ziua și plecaseră de acasă cu vreo douăsprezece ore în urmă; oare nu jucaseră destule jocuri de călătorie? Red abia aștepta să se termine ăsta ca să poată dormi în sfârșit, indiferent dacă pe stânga sau pe dreapta. Numai să se termine odată! Aveau să ajungă la Gulf Shores a doua zi pe vremea asta și să se întâlnească cu restul prietenilor, ăsta era planul.

Maddy și-a dres vocea.

— Și ce răspunsuri am dat? Poți, te rog, să-mi amintești? a cerut Red.

Maddy a dat drumul cu zgomot aerului din piept, aproape oftat sau aproape râs, greu de spus.

— Era o persoană, o femeie, nu personaj fictiv, a zis, numărând indicile pe degete. Cineva pe care o cunosc, dar nu Kim Kardashian sau tu.

Red a ridicat privirea, scormonind prin ungherele goale ale minții după acea amintire.

— Nu, îmi pare rău! a zis. A dispărut!

— OK, o luăm de la capăt! a zis Maddy, dar chiar atunci Simon a ieșit împleticit din toaleta micuță, salvând-o pe Red de la alt Organized Fun™. Ușa s-a izbit de el când rulota a accelerat.

— Simon Yoo, ai fost acolo tot timpul? a întrebat Maddy scârbită. Noi am jucat două runde.

Simon și-a îndepărtat de pe față părul brunet și un pic ondulat și și-a dus la buze un deget nesigur, răspunzând:

— Șșt, o doamnă nu părăște niciodată!

— Atunci închide ușa, Iisuse!

El a închis-o, dar cu piciorul, ca să demonstreze ceva, orice o fi fost, și aproape pierzându-și echilibrul în vreme ce goneau pe autostradă, trecând de pe o bandă pe alta ca să depășească. Se apropia ieșirea? Poate că Red trebuia să spună ceva, dar acum îl privea pe Simon, care a înaintat greoi și s-a rezemat de blatul chicinetei din spatele ei. Cu o mișcare stângace, s-a strecurat în separeu lângă ea, lovindu-și genunchii de masă.

Red l-a privit cu atenție: pupilele erau prea mari în ochii lui rotunzi, căprui-închis, iar pe pieptul tricoului său albastru-verzui cu Eagles era o pată acuzatoare.

— Ești beat deja, a zis ea, aproape impresionată. Am crezut că n-ai băut decât trei beri.

Simon s-a tras mai aproape ca să-i șoptească la ureche, și Red i-a simțit duhoarea metalică din răsuflare. N-avea cum să n-o observe; așa știa când tatăl său o minte: „Nu, n-am băut azi, Red, jur!”

— Șșșt! a zis Simon. Oliver a adus tequila.

— Și tu te-ai servit, pur și simplu? a întrebat Maddy, auzindu-l. Drept răspuns, Simon și-a încleștat pumnii și i-a ridicat, zbierând:

— Vacanța de primăvară, iubito!

Red a răs. Și, oricum, dacă i-o cerea, pur și simplu, poate că pe Maddy nu avea să o deranjeze să doarmă pe dreapta în noaptea asta sau pentru restul săptămânii. Putea să i-o ceară, pur și simplu.

— Lui Oliver nu-i place să se atingă cineva de lucrurile lui, a zis Maddy încet, aruncând o privire în spate, spre fratele ei, care ședea la vreo doi metri mai încolo, pe locul pasagerului, umblând la radio în vreme ce pălăvrăgea cu Reyna, care era la volan.

Arthur stătea în picioare în spatele lui Oliver și Reyna, zâmbind când a surprins privirea lui Red. Sau poate că, de fapt, îi zâmbea lui Simon.

— Hei, e rulota mea, am dreptul la orice este în ea! a sughițat Simon.

— Rulota unchiului rău! a simțit Maddy nevoia să-l corecteze.

— Nu trebuia să faci și tu o tură de șofat astăzi? l-a întrebat Red.

Planul era să-și împartă șofatul în mod egal între ei șase. Ea avusese prima tură de două ore, ca să iasă din Philly și să o ia pe I-95, până ce se opriseră pentru prânz. Arthur stătuse cu ea tot timpul, dirijând-o calm, de parcă își dădea seama când ea își pierdea și își regăsea concentrarea sau când intra în panică din cauza mărimii rulotei și a faptului că totul părea mic de aici, de sus. Cititori de gânduri peste tot, îi era clar. Însă nu-l cunoștea pe Arthur decât de șase sau șapte luni; nu era cinstit.

— Am schimbat tura cu Reyna, a răspuns Simon, din pricina berilor pe care le băusem deja.

Un zâmbet poznaș. Simon reușea întotdeauna să scape nepedepsit indiferent ce ar fi făcut; era prea amuzant, prea isteț. Nu puteai să stai supărat pe el. Mă rog, Maddy putea, dacă se străduia cu adevărat.

— Reyna e super, apropo! i-a șoptit Simon lui Maddy, de parcă aceasta și-ar fi revendicat faptul că iubita fratelui ei e super.

Fata însă a zâmbit și s-a uitat peste umăr la perechea scoasă parcă dintr-o revistă, chiar și văzută din spate.

O pauză în conversație; acum era momentul ca Red să întrebe, înainte să-i iasă din minte:

— Hei, Maddy, în privința canapelei...

— La dracu'! a șurierat Oliver în față, scoțând un sunet urât. Acolo-i ieșirea noastră. Treci pe dreapta, Reyna! Acum! ACUM!

— Nu pot, a răspuns Reyna, dintr-odată agitată, uitându-se în oglinzi și pornind semnalizatorul.

— Se vor da deoparte din calea ta, suntem mai mari, dă-i bătaie! a insistat Oliver, întinzând mâna de parcă ar fi putut să înșface el volanul.

Un țipăt, nu de la rulotă, ci de la Reyna, pe când trecea cu vehiculul mătăhălos peste o bandă. Un Chevrolet furios a claxonat, iar tipul de la volan a scos pe geam mâna cu degetul mijlociu ridicat. Red s-a prefăcut că-l prinde și-l strecoară în buzunarul de la piept al cămășii în carouri albastre și galbene, păstrându-l pe veci, ca pe o comoară.

— Mergi, mergi, mergi! a lătrat Oliver, iar Reyna a luat-o iar la dreapta, ajungând la ieșire chiar la timp.

Alt claxon, de data asta de la o Tesla furioasă, pe care au lăsat-o în urmă pe autostradă.

— Am fi putut să ieșim pe următoarea și să ne întoarcem. Pentru asta e Google Maps, a zis Reyna încetinind, cu vocea ciudată și stoarsă, ca și cum s-ar fi trudit să iasă printre dinții încheștați.

Red n-o mai văzuse niciodată pe Reyna tulburată sau supărată; întotdeauna zâmbea mai larg de câte ori se uita în ochii lui Oliver. Cum era să fii îndrăgostit? Nu-și putea închipui; de aceea se uita uneori la ei, învățând din exemplul lor. Însă Red ar fi trebuit să spună mai devreme ceva despre ieșire, nu-i așa? Reușiseră să treacă peste aproape toată ziua fără voci ridicate. Asta era vina ei.

— Îmi pare rău! a zis Oliver, dându-i Reynei după ureche o șuviță din părul negru și des, ca s-o poate strânge de umăr. Atâta doar că vreau să ajungem cât mai repede în camping. Toți suntem oboșiți.

Red s-a uitat în altă parte, lăsându-i singuri în momentul lor, mă rog, cât de singuri puteau să fie într-o rulotă cu șase oameni, lungă de nouă metri și 45 de centimetri. Se părea că acei 45 de centimetri suplimentari erau atât de importanți, încât cifra nu putuse să fie rotunjită.

Lumea din partea ei de rulotă era din nou întunecată. Drumul era străjuit de copaci, însă Red aproape că nu-i vedea dincolo de propria oglindire și de cealaltă față care se ascundea în spatele ei. Trebuia să întoarcă privirea și de la asta înainte să se gândească prea mult. Nu aici, nu acum!

Camionul din față a încetinit când a trecut pe lângă un indicator cu LIMITA DE VITEZĂ 50, luminile de frână pătând cu roșu drumul în față lor. Culoarea care o urmărea peste tot și niciodată nu însemna ceva bun. Însă drumul mergea mai departe, și așa au făcut și ei.

Ia stai, ce trebuia s-o întrebe pe Maddy?

DOI

UN SUNET CIUDAT, CA DE CĂSCAT, ÎN MĂRUNTAIELE LUI RED, ascuns de zgomotul roților pe drum. Doar nu-i era foame, nu? Nu erau decât câteva ore de când se opriseră într-o parcare ca să cineze. Dar senzația a revenit și mai puternic, răsucindu-se iar, așa că s-a întins spre punga cu chipsuri din fața lui Maddy. Și-a umplut mâna și i-a mâncat cu grijă unul câte unul, cu degetele acoperite de praful de brânză.

— Oh, da! a zis Simon, după care s-a ridicat și a ieșit din separeu, îndreptându-se spre patul lui suprapus de dincolo de chicinetă. Și îmi datorai cu toții șapte parai pentru gustările pe care le-am luat de la benzinărie.

Red s-a uitat la chipsurile rămase în mână.

— Hei!

Maddy s-a aplecat peste masă.

— Plătesc eu gustările și pentru tine, nu-ți face griji!

Red a înghițit. Privea într-un punct și mai îndepărtat ca să-și ascundă ochii de Maddy. Să nu-și facă griji nu era o opțiune – oricum, nu una pe care s-o aibă ea. În cele mai rele momente ale lui Red, acele nopți de iarnă când trebuia să se culce îmbrăcată cu paltonul pus peste două pijamale și cinci perechi de șosete, și tot tremura, Red își dorea uneori să fie Maddy Lavoy. Să trăiască

în casa caldă a prietenei sale ca și cum ar fi fost a ei, să aibă tot ce aveau ai lui Maddy și tot ce nu mai avea aceasta din urmă.

Încetează! A simțit cum se îmbujorează. Rușinea era un sentiment roșu, fierbinte, la fel ca vinovăția și furia. De ce nu putea familia Kenny să-și încălzească locuința doar cu vinovăție și rușine? Dar lucrurile aveau să se îmbunătățească curând, nu-i așa? Foarte curând, asta era planul, pentru asta era totul. Și după aceea totul urma să fie altfel. Cât de eliberator avea să fie să facă sau să creadă ceva, pur și simplu, și să nu trebuiască să se gândească de două sau de trei ori sau să zică „Nu, mulțumesc, poate data viitoare”. Să nu se milogească la serviciu pentru ture suplimentare și oricum să-și piardă somnul. Să mai ia o mână de chipsuri doar pentru că voia asta.

Red și-a dat seama că încă nu spusese nimic.

— Mulțumesc! a mormăit, fără să ridice privirea, însă n-a mai luat chipsuri, pentru că nu părea corect.

Trebuia, pur și simplu, să rabde senzația aceea din măruntaie. Și poate că nu era foame, la urma urmei.

— Nicio grijă! a zis Maddy.

Vezi, asta era, ea n-avea niciuna! Maddy n-avea nevoie să-și facă griji. Era unul dintre acei oameni care era bun la orice din prima încercare. Mă rog, în afară de data aceea când ținuse morțiș să învețe să cânte la harpă. Doar dacă nu cumva Red era una dintre grijile lui Maddy. Așa părea uneori.

— Am ajuns în Carolina de Sud? a întrebat Red, schimbând subiectul, lucru la care *chiar* se pricepea.

— Nu încă, a răspuns Oliver din spate, cu toate că nu el era membrul familiei Lavoy pe care îl întrebuse. Curând. Cred că o să fim în camping în vreo patruzeci de minute.

— Iuhuuu, vacanța de primăvară! a zbierat iar Simon cu voce pițigăiată, și, cumva, avea în mână altă sticlă de bere, în timp ce ușa frigiderului se bălângănea deschisă în spatele lui.

— O închid eu! a zis Arthur, trecând pe lângă Simon, care se clătina, în spațiul îngust dintre canapea și masă, și dându-i în joacă o palmă pe spate.

Arthur s-a repezit în față să prindă ușa frigiderului și a închis-o, cu lumina slabă de pe tavan fulgerându-i în ochelarii cu rame aurii pe când se întorcea. Lui Red îi plăceau ochelarii lui, care ieșeau în evidență pe pielea bronzată și părul creț, de un șaten-închis. S-a întrebat dacă n-are și ea nevoie de ochelari; în ultima vreme lucrurile aflate departe păreau și mai îndepărtate și mai încețoșate. Alt lucru de adăugat pe lista grijilor, pentru că nu putea să facă nimic în această privință. Nu încă. Arthur i-a surprins privirea și a zâmbit în vreme ce își trecea un deget peste tullelele din bărbie.

— Ați renunțat la „Douăzeci de întrebări”, nu? le-a întrebat pe amândouă.

— Red și-a uitat persoana, locul sau obiectul, a răspuns Maddy, și asta a făcut-o pe tânără să se gândească: nu mai era ceva ce uitase, ceva ce voia s-o întrebe pe Maddy?

— Chipsuri?

Maddy i-a întins punga lui Arthur.

— A, nu, mulțumesc!

El s-a tras înapoi din fața pungii, aproape împiedicându-se de colțul canapelei. Ceva i-a înnegurat privirea, și acum, că se uita la el, nu era o peliculă de sudoare pe fruntea lui? De obicei, Red nu observa astfel de lucruri, dar acum a făcut-o. Să însemne că se uita prea des la el?

— Ce-i? a zis ea. Alergie fatală la pufuleți cu brânză?

— Nu, slavă Domnului! a replicat Arthur și a pipăit locul, apoi s-a așezat pe canapeaua extensibilă.

A, da, Red trebuia s-o întrebe pe Maddy pe ce parte doarme! La naiba, Arthur tocmai spusese ceva, iar ea nu ascultase. Cel mai bine era să folosească un „Poftim?” plasat strategic.

— Am zis că cel puțin nu sunt la fel de amețit cum este, probabil, Simon.

— Rău de mașină? a întrebat Red. Mă rog, rău de rulotă?

— Nu, nu-i asta! a clătinat din cap Arthur. Probabil e mult prea târziu să vă spun toate astea, însă nu-mi priesc prea tare spațiile înghesuite.

S-a uitat în jur la mobilierul înghesuit și chicineta compactă.

— Crezusem că o să fie mai mare...

— Asta a zis ea! l-a întrerupt Simon.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon, termină cu citatele din *The Office*! a intervenit Maddy. Face asta de când era la gimnaziu, înainte să fi aflat măcar ce înseamnă.

— Sunt chiar aici, Mads, nu mă trata ca și cum n-aș fi de față!

— Puteți să tăceți cu toții o secundă? a cerut Oliver, acope-rind replica lui Maddy. Încercăm să găsim drumul.

Red s-a răsucit iar spre Arthur.

— Păi, ce bine că nu-ți petreci o săptămână în rulota asta înghesuită. Oh... Stai un pic! a zis ea și i-a zâmbit.

— Știu, da!

În realitate, Arthur era prietenul lui Simon, dar deja se înțelegea bine cu toți. Nu era la același liceu cu ei, ci mergea la unul din sudul orașului Philadelphia, însă el și Simon erau în aceeași echipă de baschet, în care intraseră anul trecut. Red

¹ Serial de comedie american, difuzat în România cu titlul *La birou* (n. tr.).